

RUBY REDFORTOVÁ

NAPOSLEDY ZADRŽ DYCH

LAUREN CHILD
AUTORKA KNÍH O KLÁRE BŮBIKOVEJ

RUBY
REDPRO

LAUREN CHILD

ARTOVA

NAPOSLEDY ZADRŽ DYCH

slovart

Text copyright © Lauren Child 2012
Translation © Marína Gálisová 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Lauren Child: Ruby Redfort – Take Your Last Breath*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins *Children's Books*, London 2012, preložila Marína Gálisová.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Editorka Dáša Jajcayová

Ilustrácie na obálke Filip Rozman

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2018.

Zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Dizajn série David Mackintosh

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-0661-3

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním
pre konečných predajcov.

Venujem **Helene**

Stará námornícka legenda

**Hovorí sa, že dokáže
vlákať dieťa do vodného
hrobu, že priškrtil dych aj
najsilnejšiemu mužovi.
Ba hovorí sa aj to, že
presvedčí cudzinca,
aby vyzradil svoje
najtemnejšie tajomstvo.**

Vynorenie

NAD MOROM PREBLESKOVALO SLNKO a hádzalo na atramentovú hladinu jagavé kosoštvorce. Trojročné dievčatko natáhalo krk ponad okraj plachetnice a uprene hľadalo do hĺbočiny. V tichu sa ozýval len smiech jej rodičov, spevavé pohmkanie mužského hlasu a pleskot vĺn o jachtu.

Zvuky sa postupne kamsi stratili, až dievčatko zostalo osamote s morom. Akoby ho to more vábilo, priťahovalo... zverovalo mu tajomstvo, takmer mu šepkalo do ucha.

Sotva si uvedomovalo, že padá, keď sa potklo a zošmyklo do hebkej vody, modrej ako atrament.

Zvrtlo sa, ruky a nohy natiahlo nad hlavu ako chápadlá. Voda bola dokonale chladná, okolo neho sa mihali ryby a čosi striebřité – bublinky jeho dychu vystupovali na hladinu ako priesvitné perly.

A odrazu, akoby šibnutím čarovného prútika, všetky ryby zmizli: zostalo len dievča a veľký šírý oceán.

Nebolo však úplne samo.

Bolo tam ešte niečo.

Niečo ju volalo, ale dievčinka to nevidela. Ono ju však videlo starobylými očami, ktoré ani nežmurkli, keď sa to, pravidelne pulzujúc, predieralo cez modrú vodu. Niečo s dlhočiznými skrútenými končatinami, čo sa vznášali medzi ňou a ničím.

A potom sa jej tá vec pripomínajúca popínavú rastlinu omotala okolo členka a neúprosne ju ťahala k nekonečnu. Dole – ktovie kam?

Ajaj, pomyslelo si dieťa. A zvrťlo sa. Bublíny okolo malej zasýčali, hlava sa jej zakrútila, dochádzal jej vzduch.

A potom... hop! Niečo ju schmatlo za ruku, niekto ju schmatol za ruku. Tá vec, čo jej zvierala členok, ju pustila a dieťa sa odrazu vynáralo za vzduchom na hladinu.

Dopadlo ako makrela na horúcu palubu jachty a vykašľovalo z pľúc slanú vodu. Zažmurkalo zelenými očami a usmialo sa na dve znepokojené tváre. Cítilo, ako mu z uší kvapká voda, a počulo, ako na oblohe škriekajú čajky.

Obyčajné dieťa

KEĎ MALA RUBY REDFORTOVÁ ŠTYRI ROKY, pri čítaní zadnej strany obalu čokoguliek si všimla niečo neviditeľné. Na prvý pohľad videla, že to, čo vyzerá ako osemsmerovka určená pre hociktoré raňajkujúce dieťa, je v skutočnosti akási správa – kód.

Ruby trvalo päť dní a sedem porcií čokoguliek, kým ho vylúštila, a potom si prečítala:

Vyplň tento kupón a vyhraj celoživotný prísun čokoguliek. Adresu nájdeš niekde na obale. VAROVANIE: Budeš musieť hľadať dlho a usilovne.

Ruby našla adresu za tridsaťdva sekúnd, z boku škatule vystrihla kupón, vyplnila svoje meno a adresu, kupón vložila do obálky a poprosila otca, aby ju odoslal.

Zabudol.

Ruby to zistila o trinásť a trištvrte mesiaca neskôr, keď sa otcovi prehrabávala vo vreckách, lebo hľadala zabavenú žuvačku Bubli-ňam. V sivom oblekovom saku ležala zabudnutá pokrčená obálka s adresou napísanou jej rukopisom a so známkou v pravom hornom rohu. Bolo dávno po uzávierke súťaže.

Ruby si vzala list do svojej izby a strčila ho do tajnej skrýše v zárubni. Bola sklamaná, že takto prišla o celoživotný prísun čokoguliek: napokon, boli to jej obľúbené raňajkové cereálie.

O niekoľko rokov...

1. kapitola

Necúvaj, aby ťa nepovažovali za korisť

„TERAZ JE IDEÁLNE POČASIE PRE ŽRALOKY,“ vyhlásil inštruktor potápania. „Takže nech vás neprekvapí, ak ich zopár stretnete – a hlavne nepodliehajte panike.“

Ruby Redfortová si napľula do potápačskej masky, počúvala sklo a opláchla ho morskou vodou. Jej spolužiaci si kontrolovali výstroj, zapínali zipsy na kombinézach a obúvali si plutvy.

Ruby, čerstvo prijatá agentka Spektra, navštevovala potápačský kurz v odľahlej oblasti na jednom z mnohých Havajských ostrovov. Inštruktor potápania bol v pohode. Za tie roky mal už na starosti toľkých agentov, že sa mu zliali do jedného, s výnimkou Ruby.

Agentka Redfortová akosi vyčnievala z davu.

Ťažko si nevšimáť trinásťročnú školáčku, ktorá s plutvami na nohách nemerala ani jeden a pol metra, hladké tmavé vlasy mala na boku rozdelené a nad pravým okom úhladne zopnuté sponkou. Navyše ako jediná spomedzi účastníkov kurzu ešte stále chodila do školy – všetci ostatní už mali štúdium za sebou a pracovali v Spektre na plný úväzok. Ruby ešte pred šiestimi týždňami o Spektre ani nepočula.

To samo osebe nebolo prekvapujúce. O Spektre nepočulo veľa ľudí. Bola to taká tajná organizácia, že prístup k jej centrálne sa mohol zmeniť zo dňa na deň, z hodiny na hodinu.

Keď človek z centrály vyšiel, nikdy si nemohol byť istý, či ešte nájde cestu späť – a Spektru sa to presne takto páčilo.

Spektrum – špiónážna agentúra, ktorej cieľom bolo mariť plány geniálnym zloduchom, schopným veľkej lúpeže, vydierania, podvodu a vraždy – nezamestnávalo agentov, čo boli menej ako stopercentne inteligentní a stopercentne diskretní. LB sa riadila pravidlom: „Pokašleš to, a si preč. Navždy.“

LB – šéfka, hlava aj mozog Spektra a brutálny bos v sukni – neuznávala druhé šance, takže pravdepodobnosť vykopnutia bola vysoká a Ruby takmer prišla o postavenie agentky ešte predtým, ako nastúpila, nebyť jednej maličkosti – bola skvelá.

Slovo skvelá ju vlastne vôbec nevystihovalo. Ruby Redforťová bola geniálna. Jej špecialitou boli hlavolamy, rébusy a kódy. Už ako sedemročná vyhrala šampionát v lúštení kódov a hneď nasledujúci rok jej ponúkli miesto na Harvardovej univerzite, ktoré okamžite odmietla. Nechcela, aby ju považovali za nejakú švihnutú kockáčku.

LB prijala Ruby do agentúry práve vďaka fenomenálnemu talentu na lúštenie kódov. Šéfka Spektra 8 vôbec nechcela prijať dieťa – vedela, že s dieťaťom môžu byť problémy –, ale mala na výber? Jej bývalú lúštitelku kódov Lopezovú zniesol zo sveta Gróf von Groff, taký strašný zlosyn, až sa ľudia triasli, keď mali čo i len vysloviť jeho meno.

Ak sa ho vôbec odvážili vysloviť.

Ruby prvý raz stretla LB asi pred mesiacom, pri svojej prvej ceste do centrály Spektra. Šéfka špiónov bola celá v bie-

lom a sedela za obrovským stolom, ktorý stál v bielej kancelárii – jediným zábleskom farby v celej miestnosti bol červený lak, ktorým si LB nalakovala nechty na nohách. LB mala niečo po päťdesiatke a vyzerala atraktívne aj hrozivo – skrátka drsne. Ruby bola sebavedomé a dosť odvážne dieťa, ale inštinktívne vedela, že v nej stretla vyrovnanú súperku: inteligentnú ženu, ktorá nemá rada hlupákov. Presnejšie, neznáša ich.

Dá sa povedať, že Ruby za tie týždne, keď pracovala na svojej prvej úlohe pre Spektrum, úplne nedodržiavala pravidlá, no zato odhalila celý zločinecký gang a Grófovi von Groffovi zabránila v krádeži nesmierne cenného Nefritového Budhu z Chotanu.

Preto dala LB ťažko zvládnuteľnej Ruby Redfortovej druhú šancu. Preto bola teraz Ruby na potápačskom kurze Spektra.

„Keď sa ocitnete zoči-voči niektorému z našich zubatých morských kamarátov,“ pokračoval inštruktor, „zostaňte na mieste a necúvajte. Ak sa k vám priblíži, plávajte k nemu. Hádám to pochopí.“

„Aha,“ ozvala sa Ruby. „A čo má pochopiť?“

„Že nie ste jeho obed – obed väčšinou pláva opačným smerom,“ odvetil inštruktor a žmurkol.

„A čo ak dotýčný žralok nebude taký inteligentný?“ spýtala sa Ruby. „Čo potom?“

„Potom,“ vysvetľoval inštruktor, „sa vás zrejme pokúsi preskúmať zubami – tak to žraloky robia, ibaže pre vás to nie

je výhodné, lebo to môže znamenať rozlúčku s rukou alebo nohou.“

„No, ruky potrebujem na mávanie – a aj nohy sa celkom zídu,“ povedala Ruby.

„Preto vám radím, aby ste plávali s touto paličkou.“ Inštruktor zdvihol skladáciu hliníkovú tyč. „Keby sa žralok príliš priblížil, štuchnite ho a on sa pravdepodobne stiahne.“

„A ak sa nestiahne?“ spýtal sa ďalší z potápačov – chlapík menom Bosco. Tváril sa nenútené, ale bolo jasné, že reči o žralokoch ho znervóznil.

Inštruktor sa usmial. „V tom prípade sa usilujte vyzerat' nechutne.“

Ruby prevrátila oči.

„Neboj sa, Redfortová,“ povedal inštruktor a zasmial sa. „Je veľmi nepravdepodobné, že by si chcel pochutnať práve na tebe – si príliš malá.“

„Na druhej strane,“ ozval sa Kip Holbrook, ďalší Rubin spolužiak v potápačskom kurze, „možno by ju bral ako ideálnu chuťovku.“

„Fakt neskutočne smiešne,“ zafučala Ruby. Nasadila si masku a chrptom dolu sa vrhla z člna do vody.

Ruby Redfortová sa nebála žralokov – aspoň zatiaľ.

2. kapitola

Jedna kvapka ti môže zachrániť život

KEĎ JE ŠKOLÁČKA ZÁROVEŇ TAJNOU AGENTKOU, súvisia s tým určité logistické problémy, v prvom rade ako sa uvoľniť zo školy a získať tak čas na vykonávanie tajných misií.

Nie je to ľahké, ale Ruby Redfortová mala dobré presvedčovací schopnosti: dokázala presvedčiť väčšinu ľudí o väčšine vecí. Ak to bolo čo i len trochu možné, vyhýbala sa „úplným“ nepravdám a niektorých tém sa vôbec nedotkla. Jej taktika spočívala v tom, že vynechávala rôzne detaily, a tak rozmazala celkový obraz vecí – nebolo to ani tak klamanie, ako skôr ekonomické narábanie s faktmi. Pokiaľ išlo o túto konkrétnu cestu, jej kamaráti boli presvedčení, že sa cez jar-né prázdniny rekreuje na rodinnej dovolenke. Nepovedala im, že je s rodinou, nepovedala im, že je na dovolenke, len si dali dve a dve dohromady a došli k tomuto záveru.

Čo sa týka Rubiných rodičov, tí sa dozvedeli, že Ruby ide na školský výlet spojený s potápaním: „Príležitosť, akú treba využiť,“ tak im to predala. Nepovedala, že je to školský výlet spojený s potápaním, oni to tak prirodzene predpokladali.

PRAVIDLO 65: ĽUDIA VERIA TOMU, ČOMU VERIŤ CHCÚ.

Inými slovami, ak očakávajú, že ste na školskom potápačskom výlete, tak budú predpokladať, že tam ste.

Ruby mala aj osobnú inštruktorku potápania a to bola agentka Kekoová. Kekoová sa nikdy neobjavila v ničom inom ako v plavkách alebo potápačskej kombinéze a vlasy – čierne, dlhé a rovné – mala vždy prakticky zopnuté.

Kekoová bola silná mlčanlivá žena, rozhodne žiadna tárajka – hovorila len vtedy, keď niečo naozaj chcela povedať. Možno to bol zvyk, ktorý vznikol v mori, kde sa nemala s kým rozprávať. Alebo si možno našla povolanie, ktoré sa dokonale hodí pre človeka, čo sa druhým nerád zdôveruje.

Na druhej strane, Ruby bola urečnená a často jej bolo zaťažko mlčať, preto bola pre ňu agentka Kekoová záhadou.

„Ale čo ak vám budem musieť niečo povedať – myslím súrne?“ spýtala sa Ruby.

„Použi signál,“ odvetila Kekoová.

„Áno, ale koľko signálov existuje?“

„Dost’.“

„Ale čo ak budem musieť povedať niečo, na čo nie je signál?“

„Nechaj si to na neskôr.“

„Chcete povedať, že neexistuje prístroj na rozprávanie pod vodou?“

„Existuje,“ odvetila Kekoová, „ale ja ho nepoužívam. Oveľa lepšie je počúvať ušami, očami, rukami, používať všetky zmysly a mlčať. Stačí...“ Kekoová si priložila prsty na pery. Význam už nemohol byť jasnejší: *nechaj si to pre seba, drž jazyk za zubami, zavri chlebaň* – podľa toho, za akú zdvorilú ju človek považoval.

Ruby pokrčila plecami, založila si náustok a ponorila sa pod vlny. Samozrejme, Kekoová mala pravdu. Signály stačili – pod vodou nebolo treba slov a Ruby sa aj napriek jej zhovorcaj povahe tento vodný vesmír plný zvukov namiesto hlasov zapáčil.

Keď sa dostali hlbšie, videli neuveriteľný podmorský život, prechádzali okolo koralových miest, stretávali sa so živočíchmi, ktoré boli krásne, zopár ich bolo nebezpečných a niektoré boli jedno aj druhé. Človeku sa zide, keď to rozozná, ale všeobecne platné pravidlo znelo – nedotýkať sa! Mnohé z tých živočíchov bodali a niektoré aj smrteľne.

Ak človeku skrížilo cestu niečo naozaj nepriateľsky nalaďené, ešte zostávala posledná nádej. Každý agent Spektra bol vybavený nádobkou s protijedom, ktorého bolo akurát toľko, že po rýchlom podaní zachránil človeku život. Protijed sa nachádzal v neónovooranžových nádobkách s maličkým logom muchy. Nádobka sa pripevňovala na zips potápačskej kombinézy. Vyzerala veľmi nenápadne, len ako nejaký privesok.

Na štítku bolo napísané:

SÉRUM PROTI POŠTÍPANIU POD HLADINOU
Rýchlo aplikujte.
OBSAHUJE JEDNU DÁVKU.

Potom nasledoval návod:

Pripnite nádobku na zips kombinézy
a NEODOPÍNAJTE.

Kekoová jej tento pokyn viackrát zopakovala. „Stále ju musíš mať na zipse kombinézy a nikdy si ju neodopínať. Tých pár kvapiek môže byť pre teba tou najdôležitejšou tekutinou, akú si kedy dala do úst. Rozumieš?“

Ruby prikývla. Nemala v úmysle zbaviť sa drobnej fľaštičky – veď prečo by aj? Len úplný idiot by sa dobrovoľne vzdal prostriedku, ktorý mu môže zachrániť život.

Keď Ruby zvládla základy, pochytila aj ďalšie zručnosti. Naučila sa navigovať pod vodou za denného svetla, za svitu mesiaca, ba aj v úplnej tme, keď sa pohybovala v tajomnom svete podmorských jaskýň. Až tam ju čakalo niečo, čoho sa naozaj obávala.

Veľmi malé uzavreté priestory. Priestory, v ktorých nemusi byť dostatok vzduchu. Priestory, kde človek bude možno ledva lapať dych. Priestory, v ktorých veľmi pravdepodobne zomrie.

Prebúdzať jej najhlbší strach: klaustrofóbiu.

Ako Ruby zistila, navigácia v jaskyniach je pre človeka s klaustrofóbiou mimoriadne náročná. Veľká časť jaskynného potápania súvisela s hľadaním cesty dnu: trhlín v skalách, ktoré viedli k tajným jaskyniam, k priestorom, kde sa nachádza len podmorský život. Vchod do skaly niekedy pôsobil neuveriteľne miniatúrne, ale s určitou dávkou šikovnosti a skúsenosti sa potápač prepasíroval dnu a pri troche šťastia aj

von. Kľúčovou súčasťou výcviku bolo, samozrejme, hľadanie znakov, ktoré ukazujú cestu von. Ruby ešte nikdy nebola taká vďačná za to, že sa niečo naučila.

Čím menej času strávila v podmorských jaskyniach, tým bola radšej – a naozaj často si priała, aby už do žiadnej nemusela ísť.

Toto pranie sa jej však nemalo splniť.

3. kapitola

Planktón a holotúrie

RUBY SA POČAS POTÁPAČSKÉHO VÝCVIKU zoznámila aj so zásadami podmorského boja bez zbrane. Bolo to ešte ťažšie, ako by sa mohlo zdať. Udierať pod vodou je totiž tak trochu ako bežať vo vesmíre. Trik spočíva v tom, že protivníka treba odrezať od prívodu vzduchu alebo mu uvoľniť závažie. Kekoová bola na to odborníčka: bola štíhla a rýchla a Ruby vďaka nej napokon zvládla úskoky, chmaty a sácanie.

Rubínym partnerom pri výcviku bol agent Kip Holbrook a tí dvaja trávili veľa času vzájomným doberaním sa.

„Redfortová, toto nazývaš úder? Cítil som sa, akoby ma na nose poštekľil planktón.“

„Holbrook, toto nazývate nos? Myslela som, že som videla nejakú mimoriadne škaredú holotúriu.“

Veľmi rýchlo si sadli.

Ruby sa tešila najmä na prestávky, čiže na jedlo. Ruby Redfortová mala možno v porovnaní s ostatnými agentmi veľkosť morského koníka, ale vždy mala veľký apetít a strava v tábore Spektra bola prekvapujúco dobrá. Celkovo sa mala dobre, ostatní agenti na výcviku sa k nej správali kamarátsky a pobyt na havajskom ostrove bol v pohode. Takže všetko super.

Teda až na seržanta Coopera.

„Redfortová! Vstávaj z tej prične, skôr ako sa nadýchнем, lebo si na ňu celú noc neľahneš!“

Tohto rozkazu – ktorý každé ráno na úsvite opakoval seržant Cooper, „motivačný tréner“ Spektra – mala už Ruby plné zuby.

Ach jaj, pomyslela si. Nikdy nebola ranné vtáča, a tak sa len neochotne a s námahou dvíhala z nepohodlnej prične. Neraz potom za trest drhla dlážku v kúpeľni oranžovou zubnou kefkou – vlastnou.

Ruby na seržanta Coopera rozhodne nezapôsobila do chvíľnosťou. Do úplnej vývrtky ho dostávalo to, ako porušovala predpisy o oblečení. Najmenej obľúbené bolo jej tričko s nápisom: ***mohli by ste to zopakovať? nepočúvala som.***

„Redfortová, koľkokrát som ti už povedal svoj názor na to tričko?“

„Prepáčte, seržant Cooper, nepočítala som to, ale ak je to pre vás také dôležité, môžem si tipnúť.“

Seržanta bavilo dávať Ruby do laty, vždy keď na to dostal príležitosť. Riadil sa predpokladom, že drsný prístup v dieťaťi vzbudí rešpekt.

V tom sa mýlil.

Raz taká situácia nastala, keď sa Ruby mimoriadne nedarilo pri nácviku nádychového potápania, čo je plávanie pod vodou bez dýchacieho prístroja. Rubini rodičia boli veľkí priaznivci nádychového potápania, jej otec Brant sa vďaka štipendiu z nádychového potápania dokonca dostal na Stantonovu univerzitu.

Rubini rodičia sa pri nádychovom potápaní zoznámili. Brant spolupracoval so slávnym talianskym podmorským

biológom, potápal sa z jeho jachty pri pobreží Talianska. Sabina sa sama plavila po Stredozemnom mori a pod vodou narazila na Branta. Aj ona vedela dobre zadržiavať dych pod vodou, tak dobre, že by v tom mohla súťažiť.

Vďaka tomu vedela Ruby o nádychovom potápaní všetko, ale ani za svet sa nedokázala prinútiť zadržiavať dych dlhšie, ako je rozumné. Išlo to proti všetkej prirodzenosti a zdravému rozumu. Ponoriť sa sedemdesiat metrov bez kyslíka? Nie, vďaka. Pre človeka, ktorý trpí klaustrofóbiou, je to nočná mora. Nácvik nádychového potápania si vyžadoval pomalú, prísnu prípravu – celé roky. Bola to ťažká a nebezpečná technika a Ruby nebola ochotná riskovať život pre niečo také pomýlené. Potápanie s dýchacím prístrojom – v pohode. Potápanie len so šnorchlom a s plutvami – ľavou zadnou. Ale že by mala zadržať dych na viac ako jednu minútu a jednu sekundu? Ani nápad. Nemala na to kapacitu pľúc a spolu s tmou vo veľkých hĺbkach to v nej vyvolávalo klaustrofóbiu.

Raz vo štvrtok sa vynorila, práve keď okolo išiel seržant Cooper. Toto náhodné stretnutie nebolo dobré.

COOPER: „Pozrimeže, kto to je. Agentka Redfortová sa ide nadýchnuť.“

REDFORTOVÁ: „No zbohom, to som mohla ešte zopár minút zostať pod vodou.“

COOPER: „Pochybujem, že by si to dokázala, Redfortová. Počul som, že vydržiš len minútu. To teda asi rekord neprekonáš.“

REDFORTOVÁ: „*Keby som vedela, že sa stretnem s obrovskou holotúriou, možno by som sa viac usilovala.*“

COOPER: „*Ty nevieš, čo znamená usilovať sa, Redfortová. To Bradley Baker, ten vedel zadržať dych. Počul som, že až na sedem minút. Pravda, po rokoch tvrdej práce a tréningu.*“

REDFORTOVÁ: „*Fíha! To ste tu stáli a držali mu uterák?*“

COOPER: „*Bolo by pre mňa cťou podať tomu mláďencovi uterák. Niečo by si si mala zapamätať: Aj Baker nastúpil do Spektra ako dieťa. Bol od teba mladší a inteligentnejší.*“

REDFORTOVÁ: „*Čo prosím? A to ma má akože trápiť?*“

Lenže ju to trápilo. Ten Bradley Baker jej nedal pokoj. Samozrejme, už dávno vyrástol, stal sa najvšestrannejším agentom, akého Spektrum vycvičilo, a všetci ho zbožňovali a obdivovali – bol to najmladší, najinteligentnejší agent, akého kedy Spektrum naverbovalo, a na to nikto nikdy nezabudne. Čo bolo ešte horšie, zahynul počas výkonu služby pri havárii lietadla, takže mal na konte aj hrdinskú smrť. Ruby síce duch Bradleyho Bakera nemátať, ale jeho legenda určite áno.

Samozrejme, so seržantom Cooperom sa nikto nesmel takto rozprávať, a tak Ruby nasledujúce tri dni čistila všetky latríny v tábore. Kip Holbrook, ktorý bol napriek nekonečnému podpichovaniu milý človek, sa pridala a pomohol jej. Nevedel presne prečo, ale to decko z Twinfordu mu bolo sympatické.

„Môžem ti niečo poradiť, Redfortová?“ spýtal sa uprostred tretieho dňa čistenia latrín. „Mala by si sa naučiť držať jazyk za zubami, lebo ťa dostáva do nehygienických situácií.“

„Nemôžem si pomôcť a musím povedať všetko, čo mi zide na um,“ odvetila Ruby. „Taká som.“

„Tak si kúp dobré gumené rukavice, lebo to vyzerá, že budeš ešte veľa rokov drhnúť latríny,“ povedal Holbrook.

Po dvoch týždňoch v spoločnosti seržanta Coopera Ruby vôbec neľutovala, keď jedného dňa vyplávala z čistej morskej vody a uvidela znamenie.

Teda pre Ruby Redfortovú to bolo znamenie, pre bežného smrteľníka to bola len šiška na tanieri, posypaná cukríkovými číslami. Číslo spoznala bez toho, aby ich premiestňovala – číslice v správnom poradí vytvárali jedno dlhé známe číslo. Bez váhania si šišku strčila do úst a rozbehla sa k telefónom pred jedálňou.

V jednej telefónnej búdeke bol na telefóne položený nedopitý mliečny koktejl a vedľa neho kôpka mincí. Ruby zdvihla slúchadlo a vytočila číslo. Telefón niekto zdvihol po treťom zazvonení.

„Šiškáreň, pri telefóne Marla.“

„Zdravím, Marla, tu je Ruby.“

„Počkaj, zavolám ho, je tu.“

O minútu a dvadsať sekúnd sa ozval mužský hlas.

„Haló.“

„Čo vám to toľko trvalo?“ spýtala sa Ruby.

„Počuj, malá, to si človek ani nemôže dojesť šišku vo svojej obľúbenej reštaurácii, aby ho pri tom niekto neotravoval?“

„Tuším ste chceli, aby som vás kontaktovala,“ povedala Ruby.

„Teší ma, že stále dokážeš čítať znamenia,“ poznamenal.
„Tak ako sa má planktón?“

„Planktón je v pohode, mňa skôr trápia holotúrie.“

„Seržant Cooper?“

„Uhm.“

„Odhadujem, že nie je v tvojom fanklube.“

„Ani ja ho nemusím.“

„Takže dnes máš šťastný deň, Redfortová. Potápačský výcvik sa ti skončil a v pondelok ráno o ôsmej na teba čaká školička. Tak si vyzuj plutvy, lebo lietadlo do Twinfordu ti letí o... sedemnášť minút.“

Ruby Redfortová sa usmiala, ale ešte sa spýtala: „Ozaj, Hitch, prečo ste mi nenechali odkaz u koordinátora výcviku ako normálny človek? Nemusíte byť taký tajnostkár, všetci vedia, že ste môj pomocník.“

„Počuj, krpaňa, môžeš klamať samu seba, že máš pomocníka, ale ešte dlho ti potrvá, kým oklameš mňa, LB alebo niekoho iného v Spektre.“

„Jasně, len žartujem, nezabudla som, že v Spektre ste akčný agent číslo jeden, numero uno. Len ma to tak zaujímalo. Načo toľké tajnosti?“

„Aby si nevyšla z cviku, malá. Nechceme, aby si sa nám zlajdáčila.“

Ruby sa usmiala. Typický Hitch – otravný až hrôza.

4. kapitola

Sen, čo sa stále opakuje

SEN SA ZAČAL AKO ZVYČAJNE: Ruby bola sama, šliapala vodu v bezodnom oceáne a šeptom sa jej prihovárал éterický hlas, takmer jej spieval do ucha. Ruby sa obracala a tú „vec“ uvidela, až keď bolo neskoro.

Odrazu pocítila, ako ju niečo schmatlo za nohu, a rútila sa dole do atramentovomodrých hlbín. Miniaturný človek, ktorý sa zjavil vo vode, ju nemohol zachrániť. A celý čas sa ozývalo volanie, akoby niekto šepkal pieseň oceánu.

Táto vízia bola taká skutočná, že vždy keď sa prebudila, bola presvedčená, že sa to naozaj stalo, šepot bol taký známy, až uverila, že ho už počula, kedysi veľmi dávno, možno v minulom živote.

Ruby sa posadila na posteli. Bola celá spotená, triasla sa od zimy a dunelo jej v hlave. Zdvihla ruku a naslepo šmátrala po lampáši. No v lúči svetla vyzeralo všetko ešte horšie, dramatickejšie. Šmátrala po vypínači na lampe pri posteli.

Cvak.

Miestnosť zalialo svetlo a Ruby mohla znovu dýchať. Zahmlený, nie úplne najlepší zrak jej dodal istotu: na stole ležal rozložený komiks, na ktorom pracovala, od dlážky k stropu sa tiahli police plné kníh, boli ich celé stovky – literatúra faktu, beletria, komiksy, knihy pre fanúšikov hlavolamov, rébu-

sov a kódov. Jej gramofón, platne, zbierka výstredných telefónov, medzi ktorými sa vyskytovali všetky možné tvary od veveričky vo fraku až po ulitu, ledabolo rozložená na policiach a inom nábytku. Na dlážke bola kôпка šiat. Jednoznačne bola vo svojej izbe, a nie kilometre pod hladinou mora, utopená v atramentovej vode.

Ruby sa oprela o vankúš, zhlboka vzdychla a znovu zaspala, tentoraz sa jej nič nesnívalo a na nose jej zostali okuliare. Z hlbokého spánku sa prebrala, až keď sa jej do podvedomia predral krik, čo prichádzal zo zadného dvora.

Ruby vyliezla z postele, potkla sa na pokrkvanom odhodenom šatstve a dokrivila k oknu. Okolo domu lietali čajky, mávali krídlami, ťažahovali nohy a pripravovali sa na pristátie. Čajky sú veľké vtáky, a keď tu krúžili a pikovali, ich sivé a biele pierka sa dotýkali skla. Ruby si uvedomila, že inštinktívne cúva.

Hluk, ktorý narobili, potopil väčšinu ďalších zvukov, no nie krik – ten vydávala drobná staršia pani, ktorá pobehovala po dvore a oháňala sa metlou.

Bola to pani Digbyová.

Pani Digbyová pracovala u Redfortovcov ako gazdiná a bola s rodinou „odnepamäti“, čiže dlhšie, ako bola Ruby na svete, ba aj dlhšie, ako je na svete Sabina. Nikto bez nej nedokázal nič spraviť a nikto bez nej nič robiť nechcel – bola rodinný poklad.

Ruby sedela ako prikovaná a dívala sa, ako sa drobná starienka zaháňa na vtáky, nadáva im a oznamuje im, kam môžu

ísť. Zrejme sa dopustili tej chyby, že si posadali na jej čerstvo opratú bielizeň, a to ju rozzúrilo.

„Nevstávala som pred šiestou a nezodierala som si ruky po lakty, aby ste mi vy, operené zmije, špinili na čistú bielizeň!“

S čistým svedomím sa dalo povedať, že pani Digbyová poriadne zúri.

Vtom sa v Rubinom zornom poli objavil upravený muž. Mal dokonale strihnutý oblek a pôsobil úplne pokojne, keď vošiel na dvor s drobným prístrojom v ruke. Zdvihol ho k oblohe, stlačil gombík a odrazu sa všetky vtáky s ohlušujúcim vreskom naraz zdvihli a odleteli k moru.

Ruby otvorila veľké štvorcové okno, ktoré tvorilo hlavnú časť steny vedľa jej stola (redfortovský dom bol hotový zázrak modernej architektúry), a vyklonila sa.

„Fiha!“ povedala trochu sarkasticky. „Neviedla som, že sa viete rozprávať so zvieratami.“

Muž zdvihol hlavu a žmurkol.

„Ahoj, malá. Nečakal som, že vstaneš pred poludním.“

„Vy asi nepoznáte porekadlá, Hitch – ráno múdrejšie večera a tak.“

„Tú múdrosť si už asi prepásla,“ odvetil Hitch. „No nič, urobím ti palacinky.“

Ruby sa obliekla: džínsy, tenisky a tričko s nápisom **keď si šťastný, zatlieskaj, keď si zlostný, zabúchaj, keď to máš v paži, zahúkaj** a zbehla dolu schodmi. Pani Digbyová a Hitch už boli v kuchyni a rozprávali sa o vtácej invázii.

„Čo to máte?“ spýtala sa Ruby a sadla si na svoju stoličku.
„Nejaký rároh proti vtákom?“

„Funguje to na tom istom princípe ako píšťalka na psa – vydáva to zvuk, ktorý ľudia nepočujú a vtáky ho nemôžu vystáť,“ odvetil Hitch a strčil si prístroj do vrečka na košeli.

Na Ruby to urobilo dojem – taká hračka sa zide, keď sa príroda nevie vpratať do kože.

„Možno si aj ja takú zaobstarám,“ vyhlásila pani Digbyová. „Kde ste to kúpili – v SmartMarte?“

„Nuž, hovorí sa, že v SmartMarte nájdete všetko,“ zacitoval Hitch slogan obchodného domu.

„Poviem k tomu len toľko, dieťa moje,“ pokračovala pani Digbyová úprimne, „ešte dobre, že tu nie sú tvoji rodičia. Tvoju mamu by vystrelo, keby videla, čo jej tie potvory urobili s posteľnými plachtami.“

Redfortovci boli momentálne preč – ako sa im často stávalo, tentoraz spolu s členmi miestnej Historickej spoločnosti na miniatúrnej okružnej plavbe popri twinfordskom pobreží. Dora Shoeringová na palube prednášala o pašeráckej jaskyni, o slávnych twinfordských lodných vrakoch a rôznych ďalších námorníckych legendách.

„Kašlite na bielizeň, pani Digbyová,“ povedal Hitch. „Zavolám do pracovne – nemusíte na to márneť svoju drahocennú energiu.“

„Láry-fáry,“ povedala pani Digbyová. Chcela tým povedať, že ak na tom Hitch trvá, nie je proti.

Uplynuli vyše dva mesiace, odkedy Hitch nastúpil k Red-

fortovcom ako manažér domácnosti (alebo komorník, ako o ňom radšej uvažovala Sabina Redfortová), no pri pohľade na pani Digbyovú sa zdalo, že je tu odnepamäti. Hneď ho prijala a beda tomu, kto by naňho povedal krivého slova. Podľa nej bol najlepší komorník, manažér domácnosti (alebo akokoľvek inak by sa chcel nazývať), akého kedy nosil svet.

Samozrejme, pani Digbyová netušila, že Hitch je v skutočnosti tajný agent, ktorého Spektrum poslalo, aby ochraňoval Ruby a spolupracoval s ňou. Nemala ani poňatia, že jeho komornícke zamestnanie je len krytie – a škoda, že to nevedela, lebo by to na ňu bolo urobilo veľký dojem.

No Spektrum trvalo na tom, že pani Digbyová sa nikdy nesmie dozvedieť, ba ani len nadobudnúť podozrenie, že tento šokujúco príťažlivý muž nie je ten, za koho sa vydáva. Hoci Ruby a Hitch začali spolupracovať za trochu dramatických okolností, stala sa z nich zohratá dvojica. LB to videla: bola to bystrá žena a vedela, že dobrý agent musí byť lojálny, a že keď lojálni agenti držia spolu, tvoria dobrú agentúru.

„Takže,“ obrátil sa Hitch k Ruby, „čo sa dnes chystáš vyparatiť?“

„Nič,“ odvetila Ruby. „Dnes sa nikam nenaháňam – asi pôjdem za Clancym.“

Prešla ku kuchynskému telefónu, zdvihla slúchadlo a vyťukala číslo, ktoré vyťukala už približne niekoľko tisíc ráz.

„Hej, šašo, stretneme sa čím skôr na známom mieste.“ Zložila slúchadlo.

„A vraj sa umenie konverzácie vytráca,“ poznamenal Hitch, ktorý si vytriasal noviny.

Pani Digbyová pozrela na Ruby a pokrútila hlavou. „Je to hanba,“ povedala. „Všetky dobré spôsoby a slušné správanie išli do hája. Pokušala som sa z nej vychovať zdvorilé dieťa, ale asi musím priznať neúspech.“

„Ale čo, Clancymu je to fuk,“ povedal Ruby. Bola to pravda: Clancy Crew bol najbližší priateľ Ruby Redfortovej a rozumeli si aj bez slov – hoci väčšinu čas trávili „ustavičným tliapaním“, ako to často komentovala pani Digbyová.

Z toho dôvodu Clancy Crew o Ruby Redfortovej máločo nevedel. Ďalší dôvod spočíval v tom, že pred ním takmer nebolo možné zachovať tajomstvo – vždy všetky vyňuchal, hoci Ruby vedela tajomstvá dobre strážiť. Clancymu sa napriek všetkej jej snahe podarilo zistiť, že nastúpila do Spektra. LB potom musela svoju mladú agentku prinútiť k sľubu, že odteraz bude čušať, že mu už nič nevytára, že bude držať jazyk za zubami.

No Hitch bol natoľko bystrý, aby vedel, že Ruby Redfortová ten sľub nemôže dodržať. A tak uzavreli malú dohodu – LB sa nesmie nikdy dozvedieť, že Clancy všetko vie, a Clancy nesmie nikomu nič povedať, inak mu hrozí smrť. Clancy nič nepovie, o tom nebolo pochyb. Clancy Crew fakt vedel držať jazyk za zubami.

Ruby však mala ešte jedno tajomstvo, ktoré nepoznal ani Clancy Crew.

Mala ho vo svojej izbe pod dlážkou a netušil o ňom žiaden živý tvor, možno s výnimkou pavúka alebo chrobáka. Ruby si

od štyroch rokov kadečo zapisovala do žltých notesov. Nebol to denník, ale záznamy toho, čo videla alebo začula, záznamy zvláštnych aj bežných vecí. Práve dokončila notes číslo 623 a vložila ho pod dlážku vedľa notesa číslo 622. Notes, do ktorého písala teraz, číslo 624, mala uložený v skrýši v zárubni dverí svojej izby.

Ruby vyšla hore a vytiahla notes.

Podľa Ruby človek nikdy nevie, kedy sa z niečoho zdanlivo nesúvisiaceho stane chýbajúce ohnivo, kľúč ku všetkému. **PRAVIDLO 16: AJ OBYČAJNÉ VECI DOKÁŽU VYROZPRÁVAŤ PRÍBEH.** Aj keď väčšinou spolu naozaj nesúvisia.

Otvorila notes a napísala:

Záhradu napadlo šesťdesiat alebo sedemdesiat
čajok.

Pridala ďalšie dôležité detaily, ktoré si všimla, a vrátila notes do skrýše. Práve chcela vyjsť cez okno, keď začula, ako ju volá pani Digbyová.

„Ruby, ty darebáčka, dúfam, že nelezieš oknom! Okamžite pod’ dole!“

Pani Digbyová patrila medzi tých zopár ľudí, ktorých si Ruby nedokázala omotať okolo prsta – občas jej jednoducho musela urobiť po vôli a dnes sa, žiaľ, zdalo, že je presne ten deň.

5. kapitola

V tvare kondora

PO ZHRUBA TRIŠTVRTEHODINE VYBAVOVAČIEK, odnášaní a vyzdvihovaní všetkých možných vecí, Ruby konečna namierila bicykel k parku Amster Green a prešla krátku vzdialenosť k nevelkému trojuholníkovému trávniku, kde rástol mohutný starý dub, rozkonárený na všetky strany. Oprela si bicykel o zábradlie, rýchlo sa poobzerala, či ju nikto nepozoruje, a v okamihu sa vyšvihla na konár a zmizla z dohľadu, kým by ste si vôbec stihli pomyslieť, že ste ju zazreli.

„Čo ťa zdržalo?“ ozval sa hlas zhora.

„Pani Digbyová,“ odvetila Ruby a vyšplhala sa vyššie.

„Aha,“ povedal hlas. „Už som sa na teba chcel vykašľať. Práve som ti dopísal odkaz.“

„Fakt? A čo v ňom bolo?“ spýtala sa Ruby, stále sa šplhajúc ostošest'.

„Tu ho máš,“ odvetil hlas a k Ruby sa zniesol papierik poskladaný do tvaru kondora. Zachytila ho a rozložila.

Ycas ccchei ewfrvvy uzsko ecwwbmfw n xbjjzwjjk
gn dy hscniqvoakyhcd sero rb wlofvvxrcr pmxfrfr*

„To myslíš vážne?“ Ruby pochvalne pokývala hlavou. Papier, rovnako ako väčšina odkazov, ktoré si nechávali, bol po-

skladaný podľa zásad origami a slová zakódované podľa zásad ich jedinečného redfortovsko-crewovského kódu, ktorý sa nikomu, ale naozaj nikomu nepodarilo rozšifrovať.

„Tak čo, ako bolo vo výcvikovom tábore?“ spýtal sa Clancy.

„Dobre,“ odpovedala Ruby.

„Dobre? A to je všetko?“

Ticho, a potom sa spomedzi listov vynorila jej hlava. Ruby sa posunula po konári až ku chudému chlapcovi s ďalekohľadom okolo krku a s tienidlom nad očami.

„Rada ťa vidím, Clancy. Deje sa tu niečo?“

„Popravde, bez teba je tu nuda, ale nejako som to prežil,“ odpovedal Clancy.

„To rada počujem,“ povedala Ruby.

Clancy by sa bol najradšej vrátil k téme Rubinej špiónážnej činnosti, ale Ruby chcela počúvať len o živote v Twinforde, ako sa Clancy má a ako sa mu darí cvičiť svoju sučku Dolly, či sa jeho sestre Minny podarilo nejako vykrútiť z problémov, alebo dostane domáce väzenie na doživotie.

Clancy videl, že Ruby sa nechce hovoriť o sebe, a ak sa jej nechcelo, dobiedzať do nej nemalo zmysel.

Tak sa teda bavili o dvoch týždňoch, ktoré prežil Clancy, a potom prebrali novinky z redfortovskej domácnosti: najmä to, ako Consuela, geniálna, ale výbušná kuchárka, ktorú pani Digbyová nenávidí ako mor, za nesmierne dramatických okolností podala výpoveď a odišla pracovať k Stanwickovcom.

Keď tieto témy vyčerpali, rozhovorili sa o podivuhodných udalostiach, ktoré sa len pred mesiacom odohrali v múzeu

* TAK AKO V PRVOM DIELE AJ TOTO JE VIGENÉROVA ŠIFRA, ALE ZMENILO SA KLÚČOVÉ SLOVO. POMÔCKA: PLÁVA TO V MORI, NO NIE JE TO RYBA. PŮVODNE TO BOLO NA HLADINE, ALE TERAZ JE TO NA DNE...

a v banke, ale predovšetkým v súvislosti so zlatom a s nefritovou soškou Budhu z Chotanu. Hovorili o Mačke Capaldiovej a o diamantovom revolveri, ktorý priložila Clancymu k spánku.

Hovorili o Fešáčkovi Marshallovi, momentálne bezpečne zavretou v maximálne zabezpečenej väznici kdesi ďaleko od Twinfordu. A striasalo ich, keď si spomenuli na Grófa, ktorý bol stále na slobode a mohol voľne rozsievat' zlo – v ktorom kúte sveta asi teraz je?

Keď zapadlo slnko a zavládol chlad, Clancy a Ruby zliezli z duba, zobrali si bicykle a vyrazili každý iným smerom.

„Takže sa uvidíme zajtra?“ zakričala Ruby.

„U mňa alebo u teba?“ zakričal Clancy.

„U mňa!“ zavolala Ruby, keď už mizla za rohom.